

[Søren P. Larsen.]

det er ogsaa noget, som vil spille en betydende Rolle, naar man skal tage Stilling til hele dette Spørgsmaal.

Naar vi ser paa Aaret, der er gaaet, har Beskæftigelsen vistnok i det store og hele været relativt god. Jeg lagde ogsaa Mærke til, at det ærede Medlem Hr. Eimer-Jensen gjorde opmærksom paa, at i 1933—34 var der 79 ledige Dage for hvert Kassemedlem, medens Tallet i 1934—35 er faldet til 64 ledige Dage pr. Kassemedlem. Disse Tal tyder jo ikke paa, at der er nogen stærk finansiel saglig Begrundelse for at plukke Forsikringssystemet i Stykker, tilsidesætte visse Bestemmelser og indføre Lempelser, hvorved man svækker det forsikringsmæssige Element i hele denne Lovgivning. Og ser vi paa, hvorledes Forholdene har ligget Landet over, har det været saaledes, at der nogle Gange har været fremsat Besværinger over, at det ikke har været let at skaffe den tilstrækkelige Arbejdskraft i visse Dele af Landet, medens der har været Overflod af Arbejdskraft andre Steder. Jeg ved, at dette Spørgsmaal har været undersøgt i Ministeriet, og jeg afventer med Interesse Offentliggørelsen af det Materiale, som er indsamlet, og som jeg formoder er færdigbehandlet og derfor ganske givet snart maa kunne forelægges Offentligheden, saa at vi kan faa nærmere Indblik i, hvorledes det hele har formet sig; for Vandringer fra Land til By har jo været ret betydelig i de senere Aar, og jeg ser saadan paa det — som jeg tidligere har sagt fra denne Plads —, at det ganske givet er en erhvervsmæssig Forskydning, der foregaar derigennem, at Folk selvfølgelig vil søge fra de daarligst lønnende mod de bedre lønnende Erhverv for at faa Beskæftigelse og Fortjeneste.

Der kunde være en Række andre Bemærkninger at knytte til Lovforslaget, men jeg tror, at man lettere og maaske ogsaa bedre kan foretage en saglig Gennemgang af det lige nævnte saavel som af andre Problemer, der knytter sig til Lovforslaget, under det Udvalgsarbejde, som jeg formoder vil følge efter denne første Behandling.

Christmas Møller: Hele dette Spørgsmaal er jo godt kendt, endog i den Grad i Enkeltheder ens med tidligere Forslag, at Bemærkningerne til Lovforslaget af 1934—35 er optrykt som Bilag til det foreliggende Lovforslag, og det vil derfor ikke være hverken nødvendigt eller rimeligt at gøre mange Bemærkninger, og det saa meget mindre, som jeg i det store og hele kan henvise til de Udtalel-

ser, som fremkom fra mit Partis og min Side angaaende den samme Sag i forrige Rigsdags-samling. Inden Udvalgsbehandlingen begynder, ønsker jeg dog at gøre et Par mere principielle Bemærkninger og forbeholder mig saa, naar Lovforslaget kommer til anden Behandling, at vende tilbage til Enkeltheder, hvad enten Udvalgsbehandlingen nu vil faa det Resultat, at vi til den Tid er Venner eller Modstandere. Naturligvis kan det ærede Medlem Hr. Søren P. Larsen og jeg ikke blive Uvenner, for jeg antager, at vore Synspunkter i mange Henseender vil være de samme og de samme som i Fjot. Men jeg haaber i det hele, at det skal lykkes at forme Loven paa en saadan Maade, hvad jeg ogsaa tror, at Socialministeren gerne vil, at vi alle kan samles om et positivt Resultat.

Selv om Socialreformens Led af 1932 — for hvilket mit Parti jo bærer et stort Medansvar, et Ansvar, som jeg gerne vil understrege, og som vi er glade ved at have —, selv om altsaa Arbejdsløshedsafsnittet i Socialformen i og for sig var givet paa den Maade, at man hævdede, at Tillægsbestemmelser ikke vel skulde være nødvendige, kan man naturligvis ikke være i Tvivl om, at Arbejdsløshedsunderstøttelsesomraadet er det Omraade af vor Sociallovgivning, hvor det Princip, som vi anser for det rigtige, nemlig at en meget betydelig Del af Byrderne bæres af de paagældende selv, er kommet til videst Udfoldelse. Det er derfor rimeligt og rigtigt at begynde en Forhandling om Spørgsmaalet med at understrege, at det naturligvis ikke kan nægtes, at inden for Sociallovgivningens fire store Omraader er Arbejdsløshedsunderstøttelsesomraadet med den Maade, hvorpaa Arbejderne selv tager mere end Halvdelen af den almindelige Understøttelse som deres Byrde; et Udtryk for et Samfundssind, et Udtryk for en Samfundsstilling, som vi naturligvis værdsætter højt. Derfor vil man ogsaa kunne forstaa, at selv om vi for vort Vedkommende gik med til Arbejdsløshedsloven i 1932 og dermed har Ansvaret for, at nu skulde dette Afsnit af Sociallovgivningen nogenlunde være ordnet, og at man som Følge deraf kunde være uvilligt indstillet over for Forslag om Tillægslove, maa vi naturligvis stille os forstaaende over for rent faktiske Forhold og sige, at det her foreliggende maa være noget, som tages med i Betragtning, oven i Købet i høj Grad, naar der fra Socialministeren kommer et Forslag som dette.

Den næste Bemærkning, jeg vil gøre,